

andre Lande. Jeg vidste, at det er Tilfældet i Sverige, Frankrig, Holland, Belgien, Grækenland og Rusland, jeg tror fremdeles, at det er Tilfældet i Italien (S. Høge: Nej!); maatte har det ærede Medlem Ret; men jeg tillader mig dog indtil videre at tro, at mine Undersøgelser ere lige saa paalidelige som hans. Men jeg tilstaar, at jeg ikke er fuldt sikker paa hvorledes Forholdet er i Spanien; om den Omstændighed hvorledes Spanien stiller sig, skulde være afgørende, skal jeg henstille; men hvad enten Spanien hører til den ene eller den anden Kategori, bliver Resultatet det, at Flertallet af Lande i Europa eller i alt Fald mange Lande i Europa have den Regel, at det ikke er nødvendigt, at Skibet udelukkende ejes af Landets Indbyggere, og det forekommer mig, at man deraf utvivlsomt kan udbræge den Serining, at det ikke kan siges at være almindelig Folkeret, at et Skib i sin Helhed skal tilhøre vedkommende Lands Undersaatter. Nu mente det ærede Medlem, at ikke desto mindre havde man Grund til at befrygte i Tilfælde af Krig, at nogle Lande, navnlig England, skulde sige: Vi bryde os slet ikke om, hvad der er almindelig Folkeret; naar vi træffe paa et Lands Skib, som ikke indretter sig efter den Lov, som gælder i England, saa bryde vi os ikke om det paagældende Lands Lovgivning; vi bryde os ikke om, hvad der er almindelig Folkeret. Jeg tror ikke, man er berettiget til at gaa ud fra, at det forholder sig saaledes. Hvis det forholder sig saaledes, at et Land — den ærede Folketingsmand nævnte jo endog bestemte Lande — i paakommende Tilfælde sætter sig ud over, hvad der er almindelig Folkeret paa dette Punkt, saa aabner han et lidet glædeligt Perspektiv, saa er man ikke sikker paa noget som helst. Men det forholder sig ikke saaledes, idet det ikke blot er de store Lande, som ere i Stand til at forsvare deres Skibe, der opstille den Regel ikke at kræve udelukkende Besiddelse af Landets Undersaatter; men man vil dog ikke henseere Sverige, Holland, Belgien eller Grækenland til de allerstørste Lande; tværtimod viser det sig altsaa, at det er de mindre Søstater, som have den Regel ikke at kræve, at Skibet skal ejes udelukkende af deres Undersaatter. Naar denne Regel har kunnet opretholdes igennem — jeg ved ikke, hvor

mange Aar, men dog en meget lang Aar-række, — saa synes dette at tyde paa, at det er en Regel, som er anerkendt som værende Folkeret; thi ellers skulde det dog være sært, om der ikke havde fundet nogen Krænkelse Sted af disse mindre Landes Handelsstibe i den lange Aar-række, i hvilken de have opstillet og handlet efter den Regel, der her er Spørgsmaal om, lige saa lidt som der har været Tale om, at man vil anse det for nødvendigt at forandre Reglerne i disse Lande. Det forekommer mig derfor virkelig, at det ærede Medlem er blevet opskræmt paa dette Punkt. Hvad der kan have givet ham Anledning til at nære disse store Behyringer og se et Damoklessværd hængende over Hovedet paa den danske Søfart, der som man ikke følger ham paa dette Punkt, ved jeg ikke, men jeg har kun anset det for min Pligt at værgte det Udvalg, hvis Ord fører jeg har den Ære at være, imod den Vebredelse, der kunde synes indirekte at ligge i det ærede Medlems Udtalelser, for, at vi paa et saa overordentlig vigtigt Punkt som dette ikke tilbørlig have overvejet Sagen, inden vi stred til den Indstilling, som blev gjort ved Sagens anden Behandling. Jeg tror, at jeg for mig selv har mit Vedkommende har søgt at danne mig en nogenlunde klar Forestilling om Sagen, baade til den ene og til den anden Side, inden jeg gik med til denne Indstilling, og jeg tør forudsætte, at det samme har været Tilfældet hos de andre Medlemmer af Udvalget. Skønt de ikke have fundet Anledning til, saaledes som den ærede Forslagsstiller, at opgive det Standpunkt, som man tidligere har indtaget. Naar jeg, som jeg udtalte for, havde nogen Betænelighed ved at gaa med til det Forslag, som blev vedtaget ved 2den Behandling, var det ikke begrundet i, at jeg gik ud fra, at i paakommende Tilfælde andre Lande ikke skulde ville respektere den almindelige Folkeret, men det var begrundet deri, at jeg havde nogen Betænelighed ved overhovedet at give Udlændinge Ret til paa dette Omraade at deltage i, hvad man vil kunne kalde dansk Skibsfartsbedrift, hvilket forekommer mig ikke just at stemme med de almindelig fulgte Regler. Det var altsaa Betæneligheder af ganske anden Art end dem, som det ærede